

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Právo ve veřejném zájmu, z.s.**, se sídlem Chalupkova 1367, Praha 4, zast. Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou se sídlem Chalupkova 1367, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, Na Františku 1039/32, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2015, č. j. MPO 30807/15/32100/32000, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 132/2015, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů,

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 23. 9. 2016 se žalobce (dále „navrhovatel“) domáhá určení lhůty podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Uvádí, že žalobu podal u městského soudu v srpnu 2015, zaplatil soudní poplatek, a od té doby nebylo ze strany soudu ničeho učiněno. Navrhovatel má zájem na rozhodnutí ve věci, které bude vydáno v přiměřené lhůtě, rychlost vyřízení žádosti o informace je pro navrhovatele zcela klíčová a její poskytnutí v horizontu mnoha let nemá pro něj žádný význam. Navrhovatel si je vědom toho, že nečinnost soudu je zřejmě způsobena vysokým nápadem věcí, nicméně tuto skutečnost nelze klást k jeho tíži. Navrhovatel požaduje, aby Nejvyšší správní soud určil lhůtu k vydání rozhodnutí ve věci samé.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který o věci rozhoduje s tím, že je nutno řešit otázku zúčastněných osob, neboť navrhovatel v žalobě pouze označil, že osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které v roce 2014 zastávaly pozici ředitelů odborů Státní energetické inspekce, a žalovaný k výzvě soudu tato jména dosud nesdělil; z toho důvodu není věc připravena k rozhodnutí. Dále poukázala na povinnost soudu rozhodovat

ve smyslu § 56 s. ř. s. v pořadí, v jakém věci soudu napadly; v současné době v senátu 11 A jsou vyřizovány žaloby, které napadly v roce 2014 a na počátku roku 2015; žaloba navrhovatele napadla později.

Nejvyšší správní soud ověřil skutečnosti uvedené navrhovatelem a městským soudem ze soudního spisu, přitom shledal, že mají ve spise oporu.

Není pravdou, že městský soud od zaplacení soudního poplatku navrhovatelem nečinil žádné úkony; ze spisu vyplývá, že v září 2015 soud udělil poučení a základní informace o řízení, žalovanému zaslal k vyjádření žalobu a vyžádal správní spis, současně soud požádal o zaslání informací o osobách, které navrhovatel v žalobě označil pouze počtem 16 bez další identifikace, resp. jako osoby, které v roce 2014 zastávaly pozice ředitelů odborů Státní energetické inspekce, dne 8. 10. 2015 byl žalovaným zaslán požadovaný spisový materiál a vyjádření k žalobě; osoby zúčastněné na řízení nebyly dosud identifikovány.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že sice městský soud po dobu několika měsíců žádné přípravné procesní úkony již nečiní, což je odůvodněno dosud nenaplněním požadavku soudu stran osob zúčastněných na řízení, avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, nicméně v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci, které napadly dříve, není sám o sobě známkou průtahy v řízení. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá.

Jak již zdejší soud několikrát ve své judikatuře konstatoval, průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Nejvyšší správní soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, a to zejména s ohledem na kritéria stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, jimiž jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Uvedená kritéria nicméně nic nemění na tom, že podle § 56 odst. 1 s. ř. s. je soud povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly. Podle citovaného ustanovení soud projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního

pokračování

orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se o takovou věc nejedná. Navrhovatel nadto ani žádné skutečnosti svědčící pro naléhavost a zásadní význam předmětu řízení nezmiňuje, pouze v obecné rovině konstatuje, že získání informace v horizontu několika let nemá pro něho význam.

Žaloba navrhovatele napadla soudu dne 4. 8. 2015; navrhovatel se domáhá informace o platech a odměnách nejvýše postavených úředníků Státní energetické inspekce; tyto údaje byly navrhovateli sděleny pouze v anonymizované podobě.

Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup městského soudu dospěl k závěru o neoprávněnosti podaného návrhu, neboť dobu, po kterou se navrhovateli dosud nedostalo rozhodnutí, nelze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat již za nepřiměřenou. Vycházel přitom ze své konstantní judikatury a přihlédl zejména k tomu, že na věc navrhovatele nedopadá režim § 56 s. ř. s. ani se nejedná o věc, která by z hlediska své závažnosti a významu pro navrhovatele odůvodňovala přednostní vyřízení.

Doba, po kterou se navrhovateli dosud nedostalo rozhodnutí, nepředstavuje porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 38 Listiny základních práv a svobod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu